

Інтелектуальний капітал та вміння його використовувати з високою віддачею визначають успішний розвиток підприємства, його сталу конкурентну позицію як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринку. При цьому інтелектуальний капітал являє собою не тільки матеріальні та нематеріальні ресурси, що використовуються у виробничому процесі підприємства. В першу чергу, до інтелектуального капіталу слід відносити особливі здібності персоналу підприємства, що засновані на знаннях, навичках, умінні та досвіді, а також забезпечують особливо цінну для підприємства інформацію, яка є основою вагомих конкурентних переваг на внутрішньому та зовнішньому ринках в умовах постіндустріального суспільства.

Інтелектуальний капітал стає основним та єдиним невичерпним економічним ресурсом інформаційного суспільства. Саме тому розвиток людського капіталу є головною передумовою стабільного економічного зростання та основою будівництва нового суспільства. Для цього, в першу чергу, треба цілеспрямовано змінити трудовий менталітет населення, сформувати активну громадську позицію. Також необхідно подолати негативні тенденції на ринку праці, що потребують кардинальних змін інноваційної та соціальної політики держави, спрямованих на нарощування людського інтелектуального потенціалу України.

Перелік посилань:

1. Лавриненко Л. М. Інтелектуальна складова інноваційного зростання / Л. М. Лавриненко // Наукові дослідження розвитку світової економіки: пропозиції, теорії : зб. наук. праць з актуальних проблем економічних наук ; Наукова організація «Перспектива». – Дніпропетровськ : Видавничий дім «Гельветика». – 2015. – Ч. 1. – С. 159-165.

РЕФОРМУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У КОНТЕКСТІ СИСТЕМНОЇ РЕФОРМИ АДМІНІСТРАТИВНО-ТЕРИТОРІАЛЬНОГО УСТРОЮ

*І.В. Лінтур, к.е.н., доцент
Мукачівський державний університет*

Довготермінове планування функціонування протягом тривалого періоду застосовується в Україні, проте ефективні результуючі показники досі зустрічалися здебільшого у великих містах, які мали відповідні соціально-економічні ресурси, а також сприяння керівництва міст для реалізації планів. Децентралізаційні процеси в Україні сприяють появі спроможних громад, проте з малим досвідом стратегічного планування свого розвитку. Виходячи з особистих інтересів та потреб, вони мають визначати і планувати своє майбутнє. В цьому процесі важливу роль, нашу думку, відіграє державна підтримка територіального розвитку.

У структурі всіх держав є місцевості, які територіально більші від міста та мають різні фактори сприяння розвитку. Виконуючи свої функції держава має забезпечувати своїх громадян рівними можливостями розвитку та берегти єдність державного простору не зважаючи на територіальні особливості. Усунення дисбалансів у економічному розвитку територій, створення умов для солідарності є запорукою територіальної єдності територіального державного простору та економічної стійкості держави. Постійний пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності громад є запорукою уникнення та, за необхідності, швидкого вирішення територіальних проблем населення.

У більшості світових країн, які в окремих випадках є трохи більшими ніж одне місто, мають місце диспропорції між окремими частинами цих країн. У цілому така невідповідність є нормальною і навіть типовою у зв'язку з географічними особливостями розміщення цих держав [2]. Так більшість європейських держав знаходяться біля узбережжя морів. Як правило, територіальні громади, що проживають на таких територіях більш економічно спроможними, ніж гірські. Тому метою статті є пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності територіальних громад.

Реформування територіальних громад як елементів базового рівня територіального управління має відбуватися у контексті системної реформи адміністративно-територіального устрою на всіх рівнях, ґрунтуючись на схвалених концептуальних засадах реформи та чіткому розумінні стратегії її реалізації. Необхідно чітко визначити переваги, що будуть досягнуті внаслідок реформування територіальної організації влади і оптимізації адміністративно-територіального устрою:

- упорядкування системи адміністративно-територіальних одиниць, їхня уніфікація;
- підвищення ефективності використання бюджетних коштів;
- покращення якості та доступності публічних послуг населенню;
- призупинення деградації сільських територій;
- стає та фінансово спроможне місцеве самоврядування [1].

До реформування територіальних громад потрібно підходити з усвідомленням того, що успіх (чи неуспіх) цього процесу буде важливим чинником подальшого проведення системних реформ в інших сферах суспільного розвитку.

Пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності територіальних громад показав, що в територіальних громадах, що вже об'єдналися в процесі децентралізації, починається нова віха функціонування та розвитку. Об'єднання надало громадам більше повноважень та людських і матеріальних ресурсів. Разом з цим, вони отримали більше навантаження, за рахунок збільшення, через відповідальність перед своїм населенням за формування вищого рівня комфорту та безпеки проживання. Запорукою цього може бути лише спланований і обґрунтований розвиток та досвід. Проте власний досвід, з очевидних причин, відсутній. Тому планування та пошук шляхів вирівнювання економічної спроможності громад має бути чітко спланованим з врахуванням особливостей за залученням інновацій з метою отримання якісно нового досвіду об'єднаного функціонування громад на звичних територіях.

Перелік посилань:

1. Іртіщєва І. О. Оцінка параметрів сучасного рівня екологічно сталого розвитку сільських територій / І. О. Іртіщєва, Т. В. Стройко, М. І. Стегней // *Економіст*. – 2014. – № 12. – С. 53-57.

2. Ткачук А. Державна регіональна політика та розвиток територій в умовах змін. Спеціально для ОТГ. – Інститут громадянського суспільства [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.csi.org.ua/derzhavna-regionalna-polityka-ta-rozvytok-terytorij-v-umovah-zmin-spetsialno-dlya-otg/>

ФЕНОМЕН ГЛОБАЛІЗАЦІЇ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА РОЗВИТОК ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

*Н.М. Михайличенко, к.е.н., доцент
А.О. Токарева, здобувач вищої освіти
Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ*

На початку третього тисячоліття людство було втягнуто у вир кардинальних трансформаційних процесів. Відбувся старт нового етапу розвитку цивілізації та людської історії. Однією з найвиразніших ознак на сучасному етапі є глобалізаційні зрушення у світі. Вони стирають кордони, розладнують основи національно-державного суверенітету.

Ставлення до наростаючих процесів світової глобалізації у різних країнах та регіонах планети є спірними та неоднозначними. Саме в процесі аналізу цих суперечностей виникає величезний інтерес до явища глобалізації: як до відносності однозначного розуміння його сутності, так і до усвідомлення позитивного і негативного ефекту від глобалізаційних перетворень.

Глобальні проблеми людства та порушення традиційного сприйняття цінностей змушують держави і суспільства роздвоювати погляди, орієнтуючись, з одного боку, на об'єднання та запобігання глобальних проблем коопераційним шляхом, а з іншого – на герметизацію та вирішення проблем самотужки [1].

Істотний внесок у вивчення сутності процесу глобалізації і розробку теоретичних і практичних аспектів трансформації державного управління в умовах глобалізації зробили такі зарубіжні і вітчизняні вчені, як Л. Браун, П. Бергер, І. Валлерстайн, Е. Гор, О. Тоффлер, О. Білорус (під керівництвом якого з середини 90-х рр. ХХ ст. було започатковано школу української глобалізації), О. Гончаренко, Т. Стародуб, С. Шергін, А. Філіпенко та інші.

Мета доповіді – дослідити феномен глобалізації та його вплив на розвиток державного управління.

Причини виникнення і розвитку глобалізації криються в еволюції світової спільноти: це і перші способи взаємодії народів, і пізнання їх культури, і способи організації будь-якої держави або суспільства людей.

Тому саме глобалізація визначає об'єктивність процесу формування, функціонування та розвитку всесвітньої системи відносин між народами та країнами на основі взаємовідносин та взаємозалежності один від одного у всіх сферах життєвого простору.

У процесі трансформації глобалізації у документах ООН сформувався новий термін «глобальний розвиток», який передбачає більш різноманітний комплекс глобальних взаємодій між державними і недержавними суб'єктами міжнародних відносин. Глобальний розвиток означає зростання та посилення впливу міжнародних інститутів; розширення потоків товарів, технологій і фі-